

Repkő Ágnes

REGGELI

Zuhanykabinban álló,
hidegvizes a reggel.
Két testben két a lélek,
egyikben ébredek fel.

Koktélpáradicsom.
Morzsák közt félbevágott.
Zörgő kávédaráló,
ledarál szótlán álmot.

Szivacs szája habzik,
késhez koccan a villa,
hátrapillantva innen,
valaki elillan.

Pepita csempéről
levakarod a foltot,
kilépsz a konyhaajtón,
a villanyt leoltod.

KERTI FÉNYEK

Egy pilisszentiváni kert-éjszaka volt,
csepegett az eső, és csorgott az aransárga bor.
Én töltöttem neked, hogy maradj még, ne menj el,
és te töltöttél nekem ugyanilyen okból.
Elhangzott már legalább az ötödik poén,
mikor mondtad, hogy fények vagyunk: te, én,
talán épp útban a teljesség felé.
Mire én szóltam, nem mindegy, hogy útban
vagy úton, de persze ez csak a hatodik poén.

Tehát ültünk ott én, te, a két felvillanó fény,
bort ittunk, és ragyogtunk egymás szemén.
Ha jól emlékszem, sós ropi is volt
az asztal közepén. De ez lényegtelen...
Csak ültünk ott a kerti székeken,
négy lábuk békésen ringott egymás felé,
egymásba gabalyodtak a szálak,
felettünk verebek szálltak vagy baglyok,
túl békés pillanatok... De ez is lényegtelen.

Fehér széketem köréd húztam,
az esti kert szigetként virult,
a kerítésen árnyékaink úsztak,
de tudtam, el kell mondanom valamit:
Nem poén, és hidd el, bánom,
hogy én nem vagyok ott, hisz még sohase voltam
Pilisszentivánon.

KÖZÉRTBEN

Reggel, ébredéskor
a nap puhán, készséggel,
étvágygerjesztően
sütött be az ablakon.

Kávé és pirítós,
internetről hírek,
valamin felháborodtam,
valakit megdicsértem.

Elindultam.
Parázsló jövés-menés
gőzét ontotta a körút.
Majd a közértben
a fehér polcok előtt,

a margarintól jobbra,
tonhalkonzervek és
májpástétom között,
pont ott, ahol
a nap puhán, készséggel
árad be az ablakon,
eszembe jutott,
hogy merre, vajon
hol lehet az irgalom.

KARANTÉN IDILL

Hűtőszékben porcicák
játszanak huncutul, a huzatban
a pókháló csak állva száll,
csend van. Zümmögő csend van.

Szemeteszsák az udvaron
integet teletömött hassal,
jóllakott testét nyugalom
egyesíti a korlátvassal.

Kockázott hagymaillatot
nyeldes mohón a szagelszívó,
szemnedv árkában összefut,
s a vaskalapos öntudattal bíró

kés vājkal mélyen a zöldségtestben,
egyszerre éles koppanással hull
csempére, a csótány is elrebben.

Állsz ott, mint aki csempekövön ül,
s nem borzolja más moraj,
serceg, serceg lábosban az olaj.

UGYANOTT

Beláthatatlan a táj,
sorakoznak rajta
ezrével a repedések.
Ami öröklődik nálunk
folyton: a tanulságok
szorgos feledése.

Ja, hogy nem tanultunk
ebből sem. Minket újra és
újra meglep szikla-prés
következménye a tettnek.

„Ne figyelj a hézagokat,
figyelj a tájat”, hangzik a jótanács,
de azok a kicsi rezgő karcok
azokban rejtve az arcom.

Apró gonoszságaink csendben
a fákra akasztjuk.
Az iszonyatosakat mikrofonba
kiabáljuk, vagy
egy szertartás alkalmával
körbetáncoljuk, hátha majd
a hangerő tompítja,
igazolja is netán.

*

Kié ez a ház,
ma ki vacog benne?
Egy pettyes labda száll
át a kerítésen.

Nézd, az ablakunkon
foghíjas hegyek,

te ugyanoda méz,
s én ugyanoda megyek,
miért hazudjunk?
Ott a közös ősünk:
az a meg nem érkezett,
be nem mutatott,
felejthetetlen
ismerősünk.